

[Glistrup.]

des at vi nu kan få løst problemerne. Det haster. Det skulle være sket tidligere; vi kan ikke ændre historien med tilbagevirkende kraft, men vi kan sørge for, at vi fremover virkelig får løst spørgsmålene både for de arbejdsløse og andre med lavindtægter her i landet.

Christophersen (V):

Siden den 8. januar i år har folketinget truffet en lang række meget afgørende politiske beslutninger. Til effektiv beskyttelse af den danske valutastilling og af kronens kurs er der foretaget upopulære, men nødvendige begrænsninger såvel af det offentlige som af det private forbrug. Til sikring af vor internationale betalingsevne har regeringen med folketingets indforståelse ladet optage de nødvendige betydelige lån i udlandet. For at bringe ro i bolig- og byggesektoren har et bredt flertal her i folketinget indgået et 4-årigt boligforlig, der fastlægger reglerne for hele boligområdet. Der er endvidere gennemført den største skattenedsættelse, vi nogen sinde har været vidne til. Fra 1. januar 1975 sænkes indkomstskatterne med 7 mia kr., og i tilknytning hertil er der mellem en række partier aftalt offentlige besparelser i 1975 på 7 mia kr.

Disse beslutninger er truffet på regeringens initiativ, men de har naturligvis kun kunnet træffes, fordi det har været muligt at tilvejebringe et bredt politisk samarbejde mellem regeringen og langt de fleste af folketingets partier. Vi er nu i dag nået til det tidspunkt, hvor dette folketing må vise, om det også formår at løse den største af alle de opgaver, vælgerne har stillet os. Vi er nu nået til det tidspunkt, hvor der skal træffes hurtige, effektive og tilbundsgående beslutninger om den økonomiske politik, der skal føres gennem hele 1975. Vi kender regeringens oplæg til forhandlingerne. Med sin Helhedsplan 1975 har den præsenteret folketinget for en række forslag, der i fællesskab betyder, at vi i de kommende måneder kan stabilisere omkostninger og priser her i landet. Hvis planen vedtages, vil resultatet blive en nedgang i den betydelige og helt uacceptable arbejdsløshed. Det vil betyde et fald i det effektive renteniveau. Det vil betyde bedre konkurrenceevne i dansk er-

hvervsliv og dermed også en bedre valuta-indtjening.

Venstre kan naturligvis tilslutte sig dette udspil fra regeringen. Det er præget af balance, for det betyder, at alle befolkningsgrupper, undtagen de svageste, dvs. folke- og invalidepensionister, kommer til at bære deres part af byrden. Regeringens udspil er også præget af mod, fordi det samtidig stiller den danske befolkning over for den virkelige sandhed om den økonomiske situation, vi gennem mange år har bragt os selv i. Efter mange års forsømmelig økonomisk politik og forsøg på at leve over evne er vi nu nået dertil, at vore virksomheder, at vort erhvervsliv, ikke længere kan konkurrere effektivt, hverken på de internationale markeder eller med de varer, der importeres her til landet. Omkostningerne er simpelt hen blevet for høje. Over for disse alvorlige følger er der efter venstres opfattelse ikke anden løsning end at gennemføre en altomfattende stabilisering af indkomster, af omkostninger og af priser her i landet. Vi må nu alle indstille os på, at vi for en periode må blive stående på vort nuværende indkomstniveau, og det gælder, hvad enten vi er lønmodtagere i det private erhvervsliv eller i den offentlige sektor, eller vi er selvstændige erhvervsdrivende, landmænd, håndværksmestre, fabrikanter, detailhandlere eller folk i de liberale erhverv, eller vi er folk, der modtager honorarer, takster, udbytter og tillæg af den ene eller den anden art. Kun gennem en sådan altomfattende stabilisering af omkostningsniveauet, af lønninger, af avancer og af priser kan vi nå det nødvendige mål.

Det er klart, at man så kan drøfte, hvorledes en sådan løsning rent teknisk kan udformes, men jeg skal på venstres vegne understrege, at der hverken kan eller må herske tvivl om, at målet er en sådan fastfrysning af det indenlandske omkostningsniveau. Derfor tillægger vi det også afgørende vægt, at folketinget gennemfører forslagene om forlængelse af overenskomsterne til 1. januar 1976, om, at der ydes en kontant kompensation for de 3 dyrtidsportioner, der skulle udbetales til marts næste år, om, at man i 1975 har en halvautomatisk dyrtidsregulering, og at man nu får fastlagt princippet om lige store dyrtidsportioner til alle.